

[Hans Hedtoft.]

utrænnet Arbejdskraft, som ikke vil kunne holde det nødvendige Tempo, og som vil betyde en urimelig Fordyrelse af Arbejdet. For en Række Jordarbejders Vedkommende gælder det, at Standsning blot en enkelt eller et Par Dage vil betyde Jordsammen-skridninger i Udgravninger og dermed nye Udgifter ved Arbejdernes Retablering. Det er forstaaeligt, hvis en Række ansvarlige Kommunalmedmænd helt ser bort fra Cirkulærets Bestemmelser om Standsning og eventuelt, hvis ikke en Ordning kan træffes paa anden Maade, gennemfører Arbejdet uden Statstilskud.

Men jeg vil dog her over for det høje Tings Medlemmer pege paa det fuldkomne urimelige i i et Cirkulære at indsætte saadanne Bestemmelser, der nødvendiggør, at Borgmestre og kommunale Myndigheder, naar de modtager det, enten bevidst maa medvirke til en Fordyrelse af det Arbejde, de har i Gang, eller simpelt hen lade Regeringscirkulære være Regeringscirkulære og paa Trods af det givne Forbud fra Regeringen fortsætte Arbejdet. Jeg spørger, om man tror paa, at en saadan Fremgangsmaade fra Regeringens Side bidrager til at øge Respekten for Regeringens Myndighed og Evne til at handle forstandigt? Efter min Mening gør den det ikke. Dette Cirkulære og dets Bestemmelser er kun egnet til at nedbryde Respekten for Centraladministrationen i Befolkningens og i de kommunale Myndigheders Øjne.

Maaske burde jeg ikke skyde saa stærkt paa den højtærede Arbejds- og Socialminister, for det er jo ganske aabenbart, at denne Sag er overgaaet fra ham til at være en Regeringssag. Ser man Cirkulærets Dispensationsbestemmelser igennem, bliver man opmærksom paa, at der til Forskel fra tidligere lignende Cirkulærer paa det omtalte Omraade er indsat en Bestemmelse om, at Dispensationsansøgningerne i sidste Instans skal forelægges Regeringens Beskæftigelsesudvalg til Afgørelse. For dette Udvalg er den højtærede Statsminister Formand. Denne Ændring betyder i Virkeligheden, at den højtærede Arbejds- og Socialminister i denne Sag er sat fra Styret af den højtærede Statsminister. Regeringen har derfor det fulde Ansvar for Cirkulæret.

Man angiver nu som Grund for de offentlige Arbejders Standsning den herskende Mangel paa Arbejdskraft og den forventede Stigning i Efterspørgselen efter Arbejdskraft fra Landbruget, fra Tørveproduktionen, fra Industrien og Boligbyggeriet. Den højtærede Statsminister har til et Blad

oplyst, at der mangler Typografer, der mangler Bogbindere, der mangler Kontorister. Hertil kan siges, at en vis Mangel paa enkelte faglærte inden for Haandværk og Industri har kunnet spores i den sidste Tid, ligesom det ogsaa er vanskeligt at faa Husassistenter. Men ingen kan vel for Alvor tro, at man ved at standse offentlige Arbejder, deciderede Jordarbejder, virkelig kan afhjælpe en Mangel paa Husassistenter og Kontorassistenter, paa Bogbindere eller paa Typografer. Alle disse Argumenter gælder derfor efter min Mening ikke.

Hvad Mangelen paa Arbejdskraft til Byggeriet angaar, forholder det sig saadan, at der pr. 15. Marts d. A. var ca. 4 000 Murersvende ledige i hele Landet, naar Hensyn tages til de reducerede Tal, og ca. 7 300 efter de saakaldte ubarberede Tal. Kan Regeringen skaffe Byggematerialer til de Folk, er der ingen som helst Tvivl om, at der nok skal være Arbejdsmand i tilstrækkeligt Tal til, at de faglærte kan blive betjent paa tilfredsstillende Maade, ogsaa uden Standsning af offentlige Arbejder.

Hvorfor da skabe Forventninger hos Handelens, Kontorernes, Bogbinderiets, Haandværkets og Industriens Folk, naar man paa Forhaand ved, at man maaske flere Aar fremover vil komme til at savne visse Grupper af faglært Arbejdskraft, selv om der er nok saa mange Arbejdsmand ledige? Man begaar herved en unfair Handling over for danske Arbejdere. Man standser de offentlige Arbejder og giver derved Arbejdsgiverne den Forestilling, at Arbejdskraften, som de eventuelt savner, nu er til Stede. Tilbage sidder Arbejderne med Smerten, fordi man har efterladt en Følelse af, at naar Arbejdskraften alligevel ikke kan skaffes, saa er det, fordi Arbejderne ikke vil arbejde. Og dette Omdømme har den danske Arbejder ikke fortjent.

Men hvorfor ikke sige lige ud, at man inden for Regeringen har den Tro, at blot man standser de offentlige Arbejder, blot man faar Arbejdsløshedstallene i Byerne gjort tilstrækkeligt store, saa vil det paa en eller anden Maade medvirke til, at Landbruget faar den tilstrækkelige Arbejdskraft? Det maa jo være en saadan Tyrkertro, der forleder Regeringen til den Disposition, der foreligger her. For her er vi ved Spørgsmaalets Kærne. Det er uden Tvivl rigtigt, at der om en Maaned, halvanden eller to, naar Roerne skal tyndes, efterhaanden som Tørvearbejder kommer i Gang, og samtidig med at andet Arbejde paa Grund af Foraarstiden iværksættes, kan opstaa en vis Mangel paa Arbejdskraft.